

Chương thứ 21

THIÊN TÔNG THẦN BÍ

Nước mắt đã khô ráo.

Phong Tứ Nương bỗng nhảy dậy, xông ra ngoài:

- Chúng mình đi thôi.
- Đi đâu?
- Đi tìm Kim Phụng Hoàng đòi nợ.

Bọn họ không tìm thấy Kim Phụng Hoàng, cũng không tìm thấy Thâm Bích Quân, nhưng tìm thấy Chu Chí Cương và Liên Thành Bích.

- Nội nhân bị bệnh, bệnh nặng lắm, e rằng trong vòng hai tháng nữa không thể nào gặp khách khứa được.

Thái độ của Chu Chí Cương rất ngạo mạn và lãnh đạm.

Lâu lắm rồi, y đã từng là thần hạ dưới bệ của Phong Tứ Nương, nhưng bây giờ, hình như y đã quên mất năng rồi.

Đối với Hoắc Anh và Đồ Ngâm, y lại càng lộ vẻ khinh ghét.

Y không hề dấu diếm tình cảm mình trên nét mặt.

Liên Thành Bích lại ôn hoà hơn y nhiều, y trước giờ vốn là một kẻ quân tử ôn lương như ngọc.

Hiển nhiên y đã bỏ công ra sửa sang lại nghi biểu của mình.

Thâm Bích Quân vừa về đến một bên, y bèn trở lại cái phong thái năm xưa.

Bây giờ y xem ra vẫn còn vẻ trắng bạch tiêu tụy, nhưng cặp mắt của y đã sáng lên, không những vậy, còn đầy vẻ tự tín.

Hàm ria mép vừa mới để, càng làm cho y chứng chặc ra.

Một người đàn bà đối với đàn ông, có ảnh hưởng lớn lao như vậy sao? Nhưng Phong Tứ Nương biết, y không hề là một người đàn ông sẽ bị đàn bà làm biến đổi một cách dễ dàng như vậy.

- Thâm Bích Quân đâu?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị ấy đã về lại chưa?

- Đã về rồi.

- Không lẽ chị ấy bệnh? Cũng không ra gặp khách được sao?

- Nàng không có bệnh, nhưng rất mệt mỏi.

Thái độ của Liên Thành Bích vẫn còn ôn hoà lắm, thậm chí, y còn nở một nụ cười.

- Bây giờ tôi cũng không thể gặp chị ấy?

- Không thể.

- Phải chờ đến chừng nào mới gặp được chị ấy?

- Tốt nhất là cô không nên đợi.

- Tại sao?

Nụ cười của Liên Thành Bích có vẻ áy náy:

- Bởi vì nàng có nói, nàng không muốn gặp cô.

Phong Tứ Nương chẳng thất vọng, cũng chẳng tức giận, câu trả lời ấy nằm trong ý liệu của nàng.

Nàng đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên lại hỏi:

- Các vị về hồi nào thế?

Liên Thành Bích đáp:

- Rất sớm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Rất sớm? Sớm bao nhiêu?

Liên Thành Bích đáp:

- Trước khi trời tối, chúng tôi đã về đây rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Về đây rồi các vị ở đây chờ cho đến bây giờ?

Liên Thành Bích gật gật đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông phát giác ra nàng đã bỏ đi, ông không kinh hoàng lên sao?

Liên Thành Bích cười lên một tiếng, hững hờ nói:

- Tôi biết lần này, nàng nhất định sẽ về ngay.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Làm sao ông biết được? Có phải ông đã tính đúng rằng, chúng tôi chỉ tìm thấy một nhà đầy người chết?

Liên Thành Bích hiển nhiên rất kinh ngạc, y hỏi:

- Một nhà đầy người chết? Ở đâu?

Phong Tứ Nương hỏi lại:

- Quả thật ông không biết?

Liên Thành Bích lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bọn họ không phải bị ông giết sao?

Liên Thành Bích không trả lời.

Y từ chối không trả lời, bởi vì y vốn không cần phải trả lời.

Phong Tứ Nương còn chưa chịu ngã lòng, nàng lại hỏi:

- Các vị đi đâu cả ngày hôm qua?

Chu Chí Cương bỗng nhiên cười nhạt, nói:

- Cô thành ra công sai hỏi cung bao giờ vậy?

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Không phải công sai cũng có thể hỏi vụ án này ra sao.

Chu Chí Cương hỏi:

- Vụ án gì?

Phong Tứ Nương nói:

- Vụ án giết người.

Chu Chí Cương hỏi:

- Ai giết người? Giết những người nào?

Phong Tứ Nương nói:

- Người bị giết là Ngư Ngật Nhân, Lệ Thanh Phong, Nhân Thượng Nhân và anh em Hiên Viên.

Chu Chí Cương nhin không nổi biến đổi sắc mặt:

- Giết được bao nhiêu người đó cùng một lúc, không phải là chuyện dễ dàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Không dễ dàng tí nào.

Chu Chí Cương hỏi:

- Không lẽ cô nghi ngờ chúng tôi là hung thủ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ không phải?

Chu Chí Cương lạnh lùng nói:

- Nếu chúng tôi là hung thủ, chị cũng đã chết ở nơi đây.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói không ra lời nữa.

... Nếu bọn họ quả thật là hung thủ, tại sao không giết nàng luôn để bịt miệng?

... Bọn họ đã giết bao nhiêu đó người rồi, giết thêm một người thì đã sao đâu?

Liên Thành Bích bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Thật ra, nếu cô chịu khó nghĩ thêm chút nữa, cô sẽ thấy chúng tôi nhất định không thể là hung thủ.

Phong Tứ Nương nhin không nổi hỏi y:

- Tại sao?

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì, tôi không có lý do gì để giết bọn họ.

Không ai vô duyên vô cớ đi giết người cả, giết người dĩ nhiên phải có lý do, có động cơ thúc đẩy.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi biết cô cứ nghĩ là tôi muốn đôi phó với Tiêu Thập Nhất Lang, cứ nghĩ là tôi thù hằn gì với y.

Phong Tứ Nương thừa nhận.

Liên Thành Bích nói:

- Nghe nói bọn họ đều là thù địch của Tiêu Thập Nhất Lang, như vậy, đáng lý ra tôi phải cùng bọn họ một phe, liên kết lại đôi phó với Tiêu Thập Nhất Lang, thế thì tại sao tôi lại đi giết bọn họ làm gì?

Phong Tứ Nương chẳng biết nói gì.

Nếu bọn họ liên kết lại với nhau, tối nay người chết ở Bát Tiên thuyền, phải là Tiêu Thập Nhất Lang rồi.

Nàng bỗng nhiên phát giác ra, chuyện này còn nguy bí, phức tạp, ly kỳ hơn cả nàng tưởng tượng nhiều.

Liên Thành Bích mỉm cười nói:

- Xem ra cô cũng quá mệt rồi, mau mau đi ngủ một giấc cho khỏe, đợi trời sáng rồi, không chừng cô sẽ nghĩ thông suốt ra được, rốt cuộc ai là hung thủ.

Bọn Ngự Ngật Nhân là đôi đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ còn sống, đôi Tiêu Thập Nhất Lang là điều rất bất lợi.

Do đó người có lý do để giết bọn họ, phải là Tiêu Thập Nhất Lang.

Cái đạo lý đó bất kỳ ai, chẳng cần suy nghĩ gì, có thể hiểu rất rõ ràng.

Chỉ có Phong Tứ Nương là không hiểu, vì vậy, nàng mới phải ngồi suy nghĩ.

Nàng càng nghĩ, càng không hiểu, vì vậy nàng ngủ không được.

Trời đã sáng lúc nào.

Trên bàn đầy những vò rượu, đa số là trống rỗng.

Bây giờ vốn không phải là giờ uống rượu, lại càng không phải là giờ bán rượu. Quán rượu này chịu mở cửa cho bọn họ vào uống rượu, là vì Phong Tứ Nương nhất định muốn uống rượu.

- Các người không chịu mở cửa cho bọn ta vào, bọn ta sẽ phóng lửa đốt hết nhà cửa các người.

Phong Tứ Nương hiển nhiên không cho chương quỹ quán rượu bao nhiêu thứ để chọn lựa.

Nàng vốn trước giờ không cho ai chọn lựa được gì nhiều, nhất là những lúc tâm tình nàng không được mấy vui vẻ.

Bây giờ tâm tình của nàng không những rất không vui vẻ, mà còn mệt lã ra.

Có điều, nàng ngủ không được, do đó, Hoắc Anh và Đồ Ngâm chỉ còn cách ngồi đó với nàng.

Uống rượu vốn là chuyện rất thoải mái, tiếc là bây giờ bọn họ ngay cả một chút thoải mái cũng không có.

Hoắc Anh đã không ngót ngáp lên ngáp xuống.

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Chú chẳng cần phải ngáp dài như vậy, tùy tiện cứ đi đâu thì đi, tôi có cần chú ngồi đó đâu.

Hoắc Anh cười nói:

- Tôi không hề nói tôi muốn đi, tôi chẳng nói gì cả.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao chú không nói?

Hoắc Anh nói:

- Chị muốn tôi nói gì?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hai chữ "Cạn ly" chú có biết nói không?

Hoắc Anh nói:

- Tôi biết, tôi xin kính chị một ly, cạn ly.

Y quả nhiên ngẩng cổ lên ực hết ly rượu.

Phong Tứ Nương nhin không nổi cũng bật cười, nàng cảm thấy mình hơi quá lỗ, hai gã thiếu niên này quả thật rất tử tế với nàng.

Nàng cũng cạn một ly.

Hoắc Anh nói:

- Tiểu Đổ, tại sao ngươi không nói gì? Hai chữ "Cạn ly" ngươi có biết nói không?

Đổ Ngâm ngần ngừ một hồi, rốt cuộc cũng nâng ly nói:

- Được, cạn ly thì cạn ly.

Phong Tứ Nương cười lớn, tiếng cười như chuông bạc:

- May mà gặp hai chú đây, nếu không, không chừng tôi đã bị người ta chọc tức đến đập đầu tự tử mất.

- Chị đang tức giận ai?

- Rất nhiều người.

Phong Tứ Nương lại cạn thêm một ly nữa:

- Trừ các chú ra, thiên hạ chẳng còn một người nào tốt.

Nàng đang cười, nhưng trong lòng bán loạn.

Bởi vì, nàng uống rượu cho cố vào, là để quên hết tất cả mọi chuyện, chỉ cần quên được đi trong một chốc lát.

Ánh mắt nàng còn đang sáng rực, nhưng nàng đã say quá rồi.

Hoắc Anh cũng say lắm, y cứ cười lên không ngớt:

- Chị có biết nói "cạn ly" không đấy?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Chú cứ rót rượu ra, tôi sẽ cạn ly.

Hoắc Anh nói:

- Được.

Y thò tay ra cầm lấy bình rượu, cầm không vững, rượu trong bình đổ ra ướt cả trên áo Phong Tứ Nương.

- Y phục của tôi không muốn uống rượu, chú cũng tính đổ cho nó say sao?

Nàng cười ngặt nghẽo đứng dậy, tính giữ áo, Hoắc Anh cũng muốn giúp, miệng vẫn còn đang xin lỗi riu rít, hai bàn tay bỗng như điện xẹt, đâm ngay ba chỗ huyệt đạo trên người nàng.

Y xuất thủ nhanh mà chính xác.

Phong Tứ Nương tính la lên, mà la chẳng ra tiếng, cả người đã tê cứng ra tại đó.

Hoắc Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chẳng còn thấy tí say sưa gì cả, y nhìn chường quĩ đang kinh ngạc sững người ra đó bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói:

- Chúng ta chừa hê lại quán rượu này bao giờ, người có hiểu không?

Chưon?ng quĩ gật gật đầu, gương mặt không còn tí máu, y run giọng nói:

- Sáng sớm hôm nay, không một ai qua đây, tôi không hề thấy gì cả.

Hoắc Anh nói:

- Vì vậy, bây giờ người phải nằm ngủ trên giường mới đúng.

Chưởng quỹ không nói thêm một lời gì, y lập tức bỏ đi, về tới giường của mình, nằm xuống, lấy chăn trùm kín mít.

Hoắc Anh bấy giờ mới quay qua nhìn Phong Tứ Nương, thở nhẹ ra một tiếng, nói:

- Chị thật là một người đàn bà xinh đẹp, chỉ tiếc chị hay xen vào chuyện người khác quá thôi.

Phong Tứ Nương không nói ra được lời nào.

Hoắc Anh hiển nhiên không muốn nghe nàng nói gì nữa, y điểm luôn cả á huyết của nàng.

Không chừng y sợ mình nghe nàng nói một hồi rồi lại thay đổi chủ ý.

Cửa quán rượu vẫn còn đóng, đây vốn là chủ ý của Phong Tứ Nương, lúc nàng đang uống rượu không muốn bị người khác quấy rầy.

Hoắc Anh giết người, dĩ nhiên cũng không muốn ai quấy rầy.

Y đã rút trong giày ra một con dao ngắn, lưỡi dao rất nhỏ, đẹp mà bén nhọn.

Đây là một thứ dao những kẻ thích khách rất thích dùng để giết người.

Đỗ Ngâm đang đứng gần người ra bên cạnh, bỗng nhiên hỏi:

- Bây giờ mình hạ thủ sao?

Hoắc Anh cười nhạt nói:

- Bây giờ mà không hạ thủ, sau này e không còn có cơ hội.

Đỗ Ngâm ngần ngừ một lát, rồi cuộc hạ quyết tâm nói:

- Ta chưa giết ai cả, lần này ngươi để cho ta làm được không?

Hoắc Anh nhìn y hỏi:

- Ngươi hạ thủ được không?

Đỗ Ngâm cắn chặt răng gật gật đầu, y cũng rút từ trong giày ra một con dao nhỏ giống vậy.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương bỗng lóe ra một tia thất vọng lẫn đau thương.

Nàng cứ ngỡ Đỗ Ngâm là một người trai trẻ trung hậu thật thà, bây giờ nàng mới biết mình nhìn lầm người.

Đỗ Ngâm tránh ánh mắt của nàng, y không dám nhìn vào mặt nàng.

Hoắc Anh nói:

- Người giết người, phải nhìn vào mặt người người đang giết, tay của người mới chính xác, có người người nhất định phải một nhát đao là giết chết ngay, nếu không, người rất có thể bị chết về tay hấn.

Đỗ Ngâm nói:

- Lần sau tôi nhất định sẽ nhớ.

Hoắc Anh nói:

- Giết người cũng cần học vấn, người chỉ cần nhớ những lời ta nói, sau này nhất định sẽ là một tay cừ khôi.

Không ngờ một người trai trẻ nhiệt tình như y, lại là một chuyên gia giết người.

Y cười cười, nói tiếp:

- Người đàn bà này cũng rất tử tế với mình, tốt nhất người nhắm ngực bên trái của cô ta chỗ rãnh xương sườn thứ năm, đâm vào một nhát, đó là chỗ yếu hại trí mệnh nhất, cô ta nhất định sẽ không đau đớn gì.

Đỗ Ngâm nói:

- Ta biết.

Y chậm chậm bước lại, bàn tay cầm đao gân xanh nổi lên, trông mắt đầy những tia máu đỏ.

Hoắc Anh mỉm cười, thông tay đứng nhìn, đối với y, giết người hình như là một chuyện rất hứng thú.

Đỗ Ngâm cắn chặt răng lại, đột nhiên y đâm dao ra.

Y xuất thủ rất nhanh, rất chính xác, một nhát dao lập tức đâm sâu vào giữa rẻ xương sườn thứ tư và thứ năm của Hoắc Anh.

Người y giết không phải là Phong Tứ Nương, mà là Hoắc Anh.

Nụ cười trên gương mặt của Hoắc Anh bỗng nhiên ngưng đọng lại, hai tròng mắt lập tức lòi ra, nhìn y kinh ngạc, trong ánh mắt đã lòi ra đó, hiện đầy vẻ ngạc nhiên, kinh khủng và oán độc.

Đỗ Ngâm bị y nhìn giật bắn cả người lên, bàn tay run rẩy, buông thả cán dao ra.

Chính ngay lúc đó, dao quang lóe lên, cây dao trong tay Hoắc Anh đã nhanh như điện xẹt, đâm vào giữa ngực y.

Hoắc Anh cười hung dữ nói:

- Ta dạy cho ngươi nhát dao vốn là trí mệnh, chỉ tiếc là ngươi quên rút dao ra, bản lãnh giết người của ngươi còn chưa học đến nơi.

Đỗ Ngâm cắn chặt răng, bỗng nhiên xuất thủ như chớp giật, rút con dao trong ngực của Hoắc Anh ra:

- Bây giờ ta đã học đến nơi rồi đó.

Máu tươi bắn vọt ra ngoài, gương mặt Hoắc Anh nhăn nhúm lại, hình như muốn nói gì đó.

Có điều, ngay cả một chữ y nói cũng không ra, người đã đổ sầm xuống. Đây quả thật là một nhát dao trí mệnh.

Đỗ Ngâm nhìn y ngã xuống, bỗng nhiên khom lưng lại ho lên sặc sụa.

Lưỡi dao vừa cứng vừa lạnh, đang nằm giữa ngực y, cả người y lạnh buốt run rẩy cả lên. Nhưng y còn chưa ngã xuống.

Bởi vì, lưỡi đao còn chưa rút ra ... Hoắc Anh một đao đâm ra, không còn sức để rút lại.

... Có người người nhất định phải một nhát đao là giết chết ngay, nếu không, người rất có thể bị chết về tay hắn.

Chỉ cần đao còn nằm trong thân thể, người vẫn còn chưa chết. Giết người, vốn phải cần một học vấn rất cao thâm.

Đỗ Ngâm còn đang ho sặc sụa, ho rất là thê thảm.

Nhát đao lúc nãy của Hoắc Anh, tuy sức không đủ, tuy chưa đâm vào trái tim của y, nhưng đã đâm sâu vào lá phổi.

Phong Tứ Nương nhìn y ... quả thật y là một người trai trẻ trung hậu thực thà. Nàng không nhìn lầm y.

Tuy nàng không bị chảy máu, nàng đang rơi nước mắt.

Đỗ Ngâm rút cuộc cũng ngăn được lại cơn ho, y thở hắt hắt bước lại, giải khai huyết đạo cho nàng.

Còn y thì ngã người ra ghế, y đã dùng hết sức lực còn lại trong người.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy ròng ròng xuống mặt của y.

Phong Tứ Nương xé ra một mảnh chéo áo, nhúng vào trong chậu nước để trong góc, lau mồ hôi trên trán của y, dịu dàng nói:

- May mà nhát đao của hắn không chính xác mà còn không đủ sức lực, chỉ cần chú phẫn khởi tinh thần lên, chỉ trì một lát, cho cơn đau qua rồi, tôi đem chú đi trị thương.

Nàng gượng cười nói:

- Tôi có biết một ông thầy lang rất giỏi, y nhất định sẽ chữa khỏi cho chú.

Đỗ Ngâm cũng gượng cười lên một tiếng.

Chính y cũng biết mình khó mà qua khỏi, nhưng y còn nhiều chuyện để nói ra.

Chỉ có rượu mới có thể làm cho y chi trì thêm một chút, chỉ cần y chi trì thêm một chút nữa, cũng đủ cho y có thể nói hết những gì y muốn nói.

- Cho tôi uống tý rượu, người tôi có bình thuốc ...

Thuốc đựng trong một cái bình gỗ làm rất tinh trí, hiển nhiên rất danh quý, trên mặt có dán một miếng giấy:

- Vân Nam, Điem Thương.

Phái Điem Thương dùng thuốc điều chế ở Vân Nam, lòng danh thiên hạ, trước giờ người trong vũ lâm vẫn rất ái mộ.

Chỉ tiếc là thuốc có quý bao nhiêu, cũng trị không nổi một vết đao thương trí mệnh.

Lúc Hoắc Anh đâm đao ra, sức y đã cùng, lực y đã kiệt, nhưng y quả thật là một chuyên gia giết người.

Phong Tứ Nương hần học dặm chân một cái nói:

- Tại sao hần lại làm vậy? Tại sao muốn giết ta?

Đỗ Ngâm cười khỏ nói:

- Bọn tôi vốn đến Vô Cầu sơn trang là để giết cô đây chứ.

Phong Tứ Nương ngăn người ra.

Bây giờ nàng mới hiểu ra, tại sao bọn họ vẫn theo nàng, cam tâm tình nguyện làm tùy tòng cho nàng.

- Thật tình tôi không ngờ cô tìm lại chúng tôi, lúc ấy tôi hầu như không tin được cô lại là Phong Tứ Nương.

- Lúc ấy sao các người còn chưa hạ thủ?

- Hoắc Anh chưa bao giờ làm chuyện không chắc ăn lắm.

Đỗ Ngâm nói:

- Vì vậy, y giết người chưa sảy tay bao giờ.

Y uống xong ly rượu, nước hết bao nhiêu đó thuốc, gương mặt xám xịt của y, rốt cuộc đã từ từ hồng hào lại:

- Y mười chín tuổi, đã trở thành một kẻ thích khách rất nổi danh. Trong Thiên Tông, rất ít người bằng được y.

Đỗ Ngâm cười khỏ nói:

- Lần này bọn họ kêu tôi đi với y, là để học hỏi bản lãnh của y.

Thiên Tông. Trước giờ Phong Tứ Nương chưa hề nghe đến hai chữ đó:

- Kêu các người đi giết ta là Thiên Tông?

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hai tiếng ấy nghe ra, hình như không phải là tên của một người?

- Thiên Tông vốn không phải là một người, mà là nhiều người, là một tổ chức rất bí mật, rất đáng sợ.

Ánh mắt của Đỗ Ngâm lộ đầy vẻ sợ hãi.

- Ngay cả tôi cũng không biết bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người.

- Không lẽ Thiên Tông là do Tiêu Dao Hầu sáng lập ra?

- Tổ sư của Thiên Tông họ Thiên.

Tiêu Dao Hầu không phải thích tự xưng mình là họ Thiên sao?

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, bây giờ ít ra nàng có thể chứng minh được, Tiêu Thập Nhất Lang không hề nói dối, Tiêu Dao Hầu quả nhiên có một tổ chức bí mật vô cùng đáng sợ.

Hoa Như Ngọc, anh em nhà Âu Dương, tất cả đều là người trong tổ chức.

Tiêu Dao Hầu chết rồi, người thay thế địa vị của y là ai?

Có phải là Liên Thành Bích không? Đây mới là điểm trọng yếu nhất, Phong Tứ Nương quyết tâm tìm cho ra lẽ, nhưng nàng không thể cưỡng ép Đồ Ngâm quá đáng.

Nàng trầm ngâm một hồi, quyết định chỉ có thể dùng cách mềm dẻo để hỏi y:

- Chú là người của Thiên Tông?
- Đúng vậy.
- Chú vào Thiên Tông bao lâu rồi?
- Không lâu, chỉ mới có mười tháng nay.
- Có phải ai ai cũng có thể gia nhập vào tổ chức đó?
- Không phải.

Đồ Ngâm nói:

- Muốn vào Thiên Tông, phải có một vị hương chủ giới thiệu, còn phải được tông chủ của Thiên Tông cho phép.
- Ai giới thiệu chú vào?
- Sư thúc của tôi, cũng là chương môn phái Diễm Thương năm xưa, tên là Tạ Thiên Thạch.

Chuyện này lại chứng tỏ rằng, Tiêu Thập Nhất Lang không nói dối, Tạ Thiên Thạch quả thật là một người trong tổ chức, vì vậy mới bị Tiêu Thập Nhất Lang chọc mù mắt, do đó có thể thấy rằng, Bằng Bằng cũng không nói dối.

Phong Tứ Nương rút cuộc cũng cảm thấy an ủi trong lòng.

Nghe Liên Thành Bích nói, ngay cả chính nàng cũng nhin không nổi đâm ra nghi ngờ Tiêu Thập Nhất Lang.

Nếu một người bị bức bách phải đi nghi ngờ người mình yêu thương, đây quả thật là một điều thống khổ vô cùng.

- Trừ Tạ Thiên Thạch ra, trong Thiên Tông còn có bao nhiêu vị hương chủ nữa?

- Nghe nói còn có ba mươi lăm vị, tổng cộng là ba mươi sáu vị Thiên Cang.

- Tông chủ thì chỉ có một người?

- Tông chủ là chí cao vô thượng, Trong Thiên Tông có ba mươi sáu vị hương chủ, bảy mươi hai vị phó hương chủ, đều do một mình ông ta chỉ huy, do đó, giữa những người đó, cũng thường thường không hay gặp nhau.

Phong Tứ Nương cố dần xúc động, hỏi y:

- Chú đã thấy qua y lần nào chưa?

Đỗ Ngâm nói:

- Lần đầu tôi mới nhập môn, Tạ sư thúc đem tôi lại gặp ông ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn lần thứ hai?

Đỗ Ngâm nói:

- Tạ sư thúc bị mù xong, bèn do Hoa hương chủ thay thế lo cho môn hạ của người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hoa Như Ngọc?

Đỗ Ngâm gật gật đầu.

Phong Tứ Nương thở phào ra một hơi. Hoa Như Ngọc quả nhiên là người của Thiên Tông. Trong đám thi thể ở Bát Tiên thuyền, không có Hoa Như Ngọc.

Đỗ Ngâm nói:

- Lần thứ hai, Hoa hương chủ đem tôi lại gặp ông ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ở đâu?

Đỗ Ngâm nói:

- Ở Bát Tiên thuyền.

Phong Tứ Nương nhin không nổi lại thở phào ra một hơi.

Chuyện này cũng giống như một bức hoạ đã bị xé nát toi tả, bây giờ đã được từ từ ráp lại lành lặn.

Đỗ Ngâm nói:

- Hoắc Anh tính đem cô lại đó, không chừng vốn tính hạ thủ ở đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các ngươi cũng không biết những chuyện xảy ra ở đó?

Đỗ Ngâm cười lên một tiếng nói:

- Tôi biết chuyện không nhiều lắm, trong Thiên Tông, tôi chỉ là một người không là gì cả, không chừng còn không bằng con chó của tông chủ nuôi.

Y cười rất thê lương, rất chua chát.

Y còn trẻ tuổi, người trẻ tuổi chịu không được nhất là, người khác khinh rẻ mình, điều đó còn khó chịu hơn cả cái chết.

Phong Tứ Nương lại hỏi:

- Tông chủ của các ngươi nuôi một con chó?

Đỗ Ngâm nói:

- Mỗi lần tôi gặp ông ta, đều thấy có một con chó nằm bên cạnh.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Con chó hình dạng ra sao?

Đỗ Ngâm nói:

- Con chó không lớn lắm, dáng dấp cũng không hung dữ, có điều, tông chủ rất sủng ái nó, nói xong một hai câu, lại ngừng lại, vỗ vỗ vào đầu nó.

Một kẻ gian hùng vũ lâm suất lĩnh quần hào, giết người như rom rạ, tại sao lại đi nuôi một con chó nhỏ?

Phong Tứ Nương thở ra ... trên đời này, cái khó hiểu nhất, e là trái tim con người.

Sau đó nàng lại hỏi một câu cực kỳ quan trọng:

- Rốt cuộc y là ai?

Hỏi xong câu đó, trái tim của Phong Tứ Nương đập thình thình lên.

Có điều câu trả lời của Đỗ Ngâm là hai chữ làm người ta thất vọng:

- Không biết.

Trái tim của Phong Tứ Nương lại chìm xuống, nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nàng lại hỏi:

- Chú đã gặp ông ta mấy lần, không lẽ mặt mũi ông ta ra sao, chú không thấy hay sao?

- Tôi thấy không được.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khỏ nói:

- Chú đã là người trong Thiên Tông, ông ta gặp mặt chú, không lẽ còn bao mặt?

Đỗ Ngâm nói:

- Không những bao mặt, hai bàn tay cũng đeo bao tay bằng da cá.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ngay cả tay ông ta còn không muốn cho người khác thấy? Có phải là người ông ta rất đặc biệt?

Đỗ Ngâm nói:

- Ông ta quả thật là người rất đặc biệt, tư cách nói chuyện, dáng đi đứng, hình như đều khác với người thường.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Khác chỗ nào?

Đỗ Ngâm nói:

- Tôi không biết nói sao, có điều, nếu tôi gặp ông ta bất kỳ ở đâu, tôi đều có thể nhận ra.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng lập tức hỏi:

- Chú gặp qua Liên Thành Bích bao giờ chưa?

Đỗ Ngâm nói:

- Tôi có gặp qua.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có thể là Liên Thành Bích không?

Đỗ Ngâm nói:

- Nhất định không phải.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Chú không thấy mặt mũi ông ta ra thế nào, thì làm sao khẳng định được ông ta nhất định không phải là Liên Thành Bích?

Đỗ Ngâm nói:

- Ông ta là người rất nhỏ thó, ngay cả Liên Thành Bích, tuy không phải là người cao lớn, nhưng còn cao hơn ông ta nhiều, chỗ đó, nhất định không thể giả được.

Phong Tứ Nương không nói gì, thậm chí nàng còn có vẻ tức giận, một người đang có một lý luận rất vững chãi, bỗng nhiên bị hoàn toàn phá hỏng bét ra, thì không khỏi có chỗ tức giận đôi chút. Có điều, cũng không trách gì được Đồ Ngâm.

Gương mặt của Đồ Ngâm càng hồng hào, hô hấp cũng rất bình thường, chẳng qua lâu lâu lại ho lên một tý, nếu không có cây đao còn đang cắm trên ngực của y, thật cũng khó nhận ra y đang bị thương rất nặng, nhất là ánh mắt của y lại càng không giống.

Ánh mắt của y đang sáng rõ lên, thậm chí còn sáng rực hơn lúc bình thường, bởi vì, y đang nhìn Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương gượng cười, dịu dàng nói:

- Bất kể ra sao, may mà chú bị thương không nặng lắm, nhất định là sẽ hồi phục lại rất nhanh.

Đồ Ngâm gật gật đầu, gương mặt lộ một nụ cười, y nói:

- Tôi cũng hy vọng như vậy.

Y đang còn trẻ, y không muốn chết, bây giờ cái chết hình như đã xa y lắm rồi, trong lòng y đầy những lòng tin vào sinh mệnh của mình.

Y nhìn si dại vào Phong Tứ Nương, mặt y càng đỏ lên, bỗng nhiên y hỏi:

- Lần này nếu tôi còn sống sót, đợi tôi lành hẳn vết thương, cô có còn cho tôi theo làm tùy tùng không?

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là tôi muốn.

Đồ Ngâm áp úng, lấy hết can đảm hỏi:

- Có cho tôi vĩnh viễn làm tùy tùng không?

Phong Tứ Nương gật gật đầu, trong lòng nàng đau nhói, dĩ nhiên nàng nhìn ra tình cảm của gã trai trẻ đối với mình.

Y liều mạng sống của mình để cứu nàng, trừ chuyện y bất mãn Thiên Tông khinh bỉ bỏ rơi y, chuyện quan trọng nhất là, y vì nàng mà điên đảo thần hồn.

Tại sao y lại có thứ tình cảm đó? Không ai biết được, tình cảm của con người, vốn không một ai có thể giải thích.

Nước mắt của Phong Tứ Nương còn chưa rơi xuống, bởi vì nàng đã ráng nhẫn nhịn nãy giờ, không chừng nàng không phải vì gã trẻ tuổi đa tình này mà bi ai, nàng đang bi ai cho chính mình, nàng biết mình không có gì tốt với y, thậm chí còn không coi y vào đâu, nhưng y đã không tiếc vì nàng mà chết.

Còn Tiêu Thập Nhất Lang?

Nàng đã vì Tiêu Thập Nhất Lang mà bỏ ra tất cả những gì nàng có, nàng lấy lại được những gì?

... Ái tình không những không gượng ép được, cũng không trao đổi được, ái tình vốn tuyệt đối vô điều kiện.

Đạo lý ấy dĩ nhiên nàng cũng hiểu, nhìn tình cảm của Đồ Ngâm với nàng, nàng lại càng thêm hiểu.

Có điều nàng không hiểu, tại sao tạo hoá lại đi hý lộng người ta? Tại sao lại bắt người ta đi yêu người không nên yêu?

Đồ Ngâm tuy là một người đáng thương bị mệnh vận đưa đẩy, nhưng nàng không phải cũng là một sao?

Không phải Tiêu Thập Nhất Lang cũng là một sao? Y đi yêu một người y không nên yêu chút nào.

May mà Đồ Ngâm không nhìn ra tâm sự của nàng, y mỉm cười nhắm mắt lại, hiển nhiên rất sung sướng và thỏa mãn:

- Chúng ta gặp nhau còn chưa đến hai ngày, tôi cũng biết cô nhất định không để tôi vào lòng, có điều, sau này ...

Y mỉm cười nói tiếp:

- Sau ngày còn bao nhiêu ngày tháng dài lắm, dài lắm ...

Giọng nói của y từ từ yếu hẳn đi, yếu đến độ chính y cũng không nghe mình đang nói gì.

Gương mặt của y bỗng từ đỏ hồng biến thành lợt lạt, nhưng nụ cười vẫn còn trên gương mặt.

... Bất kể ra sao, y ôm nụ cười vĩnh viễn ra đi.

... Trên đời này, có bao nhiêu người có thể cười được mà chết?

Hết chương 21